

Прихована історія сорокового вірша — двадцять третій номер

Єзекиїль, число четверте

Jeff Pippenger

2026-08-09

Єзекиїля ототожнюють як «пророка скорботи», бо він є символом ста сорока чотирьох тисяч, які в дев'ятому розділі його книги тужать (зітхають і плачуть) через мерзоти, що чиняться в краї та в церкві. У цитованому нами в попередній статті уривку зі «Свідоств» сестра Вайт написала: «Сам пророк був чужинцем у чужому краї, де безмежне честолобство й дика жорстокість панували безроздільно. Те, що він бачив і чув про людську тиранію та кривду, гнітило його душу, і він гірко сумував день і ніч».

Сто сорок чотири тисячі — це «вигнанці Ізраїлю», які були розсіяні, що зображено в тому, як Єзекиїль був відведений у полон. Процес запечаткування, представлений у дев'ятому розділі книги Єзекиїля, є тим самим, що й у сьомому розділі Об'явлення, і обидва ці розділи подані як такі, що відбуваються в останні дні.

«Це запечатання рабів Божих є тим самим, що було показане Єзекиїлеві у видінні».
Testimonies to Ministers, 445.

З престолу Бог спрямовує херувимів, які, своєю чергою, керують колесами. Через це видіння Єзекиїль мав зрозуміти, що Бог тримає все під Своїм контролем, навіть у той час, коли все здавалося охопленим сум'яттям. Сестра Вайт каже: «так само», після того як викладає устрій Божого правління на престолі, де Бог спрямовує херувимів, які управляють справами землі, подібно до того як вона змальовує Івана у святині, де Христос ходив серед семи церков. Єзекиїль та Іван є символами тих, хто житиме в час запечатання ста сорока чотирьох тисяч, про яких, як свідчить натхнення, «Сцени, що мають відбутися у нашому світі, ще навіть не снилися».

Безперечно, коли сестра Вайт писала ті слова, вони були правдивими, але в час запечатання вони знаходять своє досконале сповнення. Чи могли б ви років із двадцять тому подумати, що те, що нині відбувається у світі, пов'язане з роїнням сарани ісламу? Сарана як символ ісламу в дев'ятому розділі Об'явлення включає в себе природну міграцію сарани Північної Африки. Шлях міграції тієї роївової сарани Африки узгоджується з географією, яка була захоплена ісламом. Іслам походить від Ізмаїла, а матір'ю Ізмаїла була Агар. Агар означає «втеча» або «тікати». Арабською мовою це ім'я зазвичай передається як Наїар (ناه), і воно пов'язане з тим самим коренем, від якого походить Ніїра (міграція/втеча Мухаммеда). Корені ісламу пов'язані не лише з роїнням сарани, але ці корені включають також значення міграції. Чи снилося кому-небудь коли-небудь, що нелегальна імміграція є проявом сарани ісламу?

Чи снилося комусь, що світові комуністи укладуть союз з ісламськими ордами? І іслам, і драконівська влада глобалістів відповідно виходять із безодні в Об'явленні 9/11, а безодня являє собою вияв сатанинської сили. Обидва нинішні союзники, згідно з Писаннями істини, є знаряддями сатани.

«“Коли вони закінчать [закінчують] своє свідчення”. Період, коли двоє свідків мали пророкувати, зодягнені в веретище, завершився 1798 року. Коли вони наближалися до закінчення своєї праці в безвісті, проти них мала бути розв'язана війна силою, представленою як “звір, що виходить із безодні”. У багатьох народах Європи сили, що правили в Церкві та державі, протягом століть контролювалися сатаною через посередництво папства. Але тут перед нами постає новий вияв сатанинської сили». Велика боротьба, 268.

Тут сестра Вайт визначає появу соціалізму в період Французької революції, водночас зазначаючи, що сатана також керує папською владою. Папська влада також виходить із безодні в сімнадцятому розділі Об'явлення, а в дев'ятому розділі Об'явлення іслам є димом, що вийшов із безодні. Суть, однак, залишається тією самою: чи справді натхнення мало на увазі: «Сцени, які мають розігратися в нашому світі, ще навіть не снилися»? Хто міг уявити, що іслам тепер пошириться по всій Європі й тепер сходитиме на Америку? Чи снилося вам, що сарана буде поширена по всій земній кулі глобалістами Організації Об'єднаних Націй, Європейського Союзу та Демократичної партії Сполучених Штатів?

Хто міг уявити, що освітні установи будуть захоплені комуністично-ісламським союзом, який нині фінансується за рахунок податкових коштів громадян, котрі ніколи не мали наміру, щоб їхні податки були використані для знищення нації, яка забезпечує ці податкові надходження.

Хто міг подумати, що Велика Британія сприятиме й підтримуватиме те, щоб білі дівчата ставали жертвами групових зґвалтувань, викрадень, ув'язнення та вбивств з боку ісламу? Багато хто вказує на той факт, що кожна комуністична система, яка будь-коли існувала в людській історії, зазнавала цілковитого краху; але плоди соціалізму у Великій Британії є таким самим осудом соціалізму, як і крах економічних та політичних філософій цієї системи.

Хто міг би уявити, що купцям землі буде дозволено внести отрути, щоб здійснити масове вбивство понад сімнадцяти мільйонів людей?

Хто міг уявити, що таким людям, як Джордж Сорос, Білл Гейтс і Ентоні Фаучі, буде дозволено чинити свої демонічні діла зла абсолютно без жодних наслідків?

Коли сестра Вайт заявила, що про сцени, які розіграватимуться, не могло й не мріятися, вона зробила це в контексті часу запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Вона продовжувала свої зауваження щодо Христового застереження в двадцять четвертому розділі Євангелія від Матвія, де записала: «Ці уроки дані нам на користь. Нам потрібно утвердити нашу віру в Богові, бо просто перед нами час, який випробує душі людей.

Христос на Оливній горі змалював страшні суди, що мали передувати Його другому пришествю».

Уроки, на які вона щойно посилалася, були проілюстровані як Єзекіїлем, так і Іваном у святилищі, де вони вчилися розуміти, що Бог тримає все під Своєю владою. У замішанні й бунті, що нині вже розгортаються, — у замішанні й бунті, які лише посилюватимуться в міру поступу історії, — ті, хто є Божими вісниками, як це представлено не тільки Єзекіїлем та Іваном у храмі, але також і Ісаєю, зможуть пройти крізь історію так, щоб це прослало Господа, лише якщо вони зрозуміють, що навіть те, про що ми ніколи й не мріяли, усе одно перебуває під Божим контролем.

Ті колеса, що перетинають інші колеса, охоплюють події, про які ніколи й не мріяли; і це ті події, що відбуваються в час запечатуння, який розпочався 11 вересня. Уроки, які належить засвоїти, засвоюють лише ті, хто вірою входить до Святого Святих і бачить Христа та Його світло, що сяє від Ковчега. Коли цю славу споглядають так, як вона представлена Данилом у десятому розділі, тоді той клас, що має користь від світла, відокремлюється від тих, хто втік від видіння.

І тільки я, Даниїл, бачив те видіння; а люди, що були зі мною, видіння не бачили; однак великий трепет упав на них, так що вони повтікали, щоб сховатися. Даниїл 10:7.

З уривка в попередній статті можна почерпнути значно більше, але на завершення цієї статті ми звернемося до колеса. У попередній статті ми відзначили символіку числа двадцять п'ять, а перед тим приділили увагу числу тридцять. Світло з книги Єзекіїля — це не просто символічні числа, але варто спершу ознайомитися з деякими з цих числових символів, перш ніж починати вносити ясність у це змішання.

Сімнадцять

Три двохсотп'ятдесятирічні пророцтва визначають сімнадцятирічний період, що починається наприкінці історії церкви Смирни. Від 313 до 330 року сімнадцять років прообразно вказують на встановлення образу звіра.

Двісті п'ятдесят років, що почалися 457 року до Р. Х., закінчилися 207 року до Р. Х., через сім років після битви при Рафії і за десять років до битви при Панії. Від Рафії до Панії минуло сімнадцять років, і це являє собою приховану історію сорокового вірша, викладену у віршах одинадцятому—п'ятнадцятому одинадцятого розділу книги Даниїла.

Птолемей IV Філопатор (також відомий як Птолемей IV) був правителем, який здобув перемогу в битві при Рафії 217 року до н. е. Він царював як цар (і фараон) Птолемейського Єгипту від 221 року до н. е. до 204 року до н. е., отже, його правління тривало сімнадцять років. Він розпочав своє царювання до битви при Рафії, але помер до битви при Панії.

Битва при Рафії, що представляє Українську війну, розпочалася у 2014 році, коли Сполучені Штати спричинили кольорову революцію в Україні. Птолемей IV, цар півдня, уособлює Володимира Путіна, який почав своє царювання у 2000 році, за рік до початку

запечаткування ста сорока чотирьох тисяч у 2001 році. Як і у випадку з Птолемеєм, Путін почав царювати перед Українською війною, прообразом якої є битва при Рафії, що почалася у 2014 році. Перед Панієм Путіна, як це прообразно показано в Птолемеї, буде усунено. Путін почав царювати у 2000 році, таким чином узгоджуючись із початком часу запечаткування, що розпочався наступного року, у 2001-му. Сімнадцять символічних років, представлених Птолемеєм, окреслюють період царювання Путіна, і він царює саме під час часу запечаткування.

Трамп, представлений завершенням двохсот п'ятдесяти років, що почалися у 457 році до Р. Х., міститься в тій самій прихованій історії, що й Путін, — історії тривалістю сімнадцять років, яка починається від битви при Рафії. Дракон (Путін) і лжепророк (Трамп) містяться в межах цієї прихованої історії. У тій історії звір, представлений як «грабіжники з народу твого», що символізують папську владу, міститься наприкінці сімнадцяти років від Рафії до Паніума.

Рік 321 символізує недільний закон у Сполучених Штатах, і 321 міститься в межах сімнадцятирічного періоду від Міланського едикту 313 року до поділу імперії 330 року.

Історія, представлена від так званої Великої Пасхи Йосії, розпочинає сімнадцятий ювілейний цикл юдеїв. Від Пасхи Йосії, яка є найбільшим відродженням у Старому Завіті, до 22 жовтня, представлено міллеритську історію від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року; але, що важливіше, вона представляє історію від 11 вересня до недільного закону. Час запечатання ста сорока чотирьох тисяч представлений сімнадцятим ювілейним циклом від Йосії до 22 жовтня. Сімнадцять є символом, пов'язаним із головними подіями часу запечатання, і число сімнадцять є точкою, в якій перетинаються колеса Єзекиїля.

У прихованій історії сорокового вірша Даниїла, як вона представлена у віршах десятому—п'ятнадцятому того самого розділу, дракон пов'язаний із числом «17» через царювання Птолемея. Історія від битви при Рафії у вірші одинадцятому до битви при Рафії у вірші п'ятнадцятому становить «17» років. Ця історія ставить Дональда Трампа посеред сімнадцяти років, представлених цими двома битвами. Образ звіра, який формується й устанавлюється Трампом у Сполучених Штатах, представлений «17» роками від 313 до 330. У першому вірші першого розділу Єзекиїль перебуває у тридцятому році «17-го» ювілейного циклу. Чи снилося вам коли-небудь, що число сімнадцять представляло одне з коліс, які Єзекиїль бачив у Святому Святих?

Єзекиїл є символом тих, котрі в час запечаткування вірою увійшли до Найсвятішого Місця. Вони є священиками Петра.

І ви самі, немов живе каміння, будуйтеся в дім духовний, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 2:5.

Їм доручено звіщати послання колишньому народові Божого завіту, повз який тоді проходилимуть, хоча їх заздалегідь попереджено, що колишній народ Божого завіту не побачить і не почує.

І Він сказав мені: Сину людський, нагодуй твоє черево й наповни твої нутроші цим сувоєм, що Я даю тобі. І я з'їв його, і він був у моїх устах солодкий, як мед. І Він сказав мені: Сину людський, іди, вирушай до дому Ізраїлевого й промовляй до них Моїми словами. Бо ти посилаєшся не до народу з незрозумілою мовою та тяжким язиком, але до дому Ізраїлевого; не до багатьох народів з незрозумілою мовою та тяжким язиком, слів яких ти не міг би зрозуміти. Поправді, якби Я послав тебе до них, вони послухали б тебе. Але дім Ізраїлів не захоче слухати тебе, бо вони не хочуть слухати Мене; бо весь дім Ізраїлів — зухвалий і запеклосердий. Ось, Я зробив твоє лице твердим супроти їхніх лиць, а твоє чоло — твердим супроти їхніх чол. Як адамант, твердіший за креміль, Я вчинив твоє чоло: не бійся їх і не жахайся від їхніх облич, хоч вони й бунтівний дім. Єзекііль 3:3–9.

Єзекіїлеві доручено проголосити звістку колишньому народові завіту, представленому протестантами міллеритської історії та Лаодикійською Церквою Адвентистів Сьомого Дня останніх днів. Якщо він відмовиться проголосити цю звістку, кров тих, кого не було застережено, буде на ньому.

Сину людський, Я поставив тебе сторожем домові Ізраїлевого; тож слухай слово з Моїх уст і застерігай їх від Мене. Коли Я скажу безбожному: Ти конче помреш, — а ти не застережеш його і не будеш говорити, щоб остерегти безбожного від його безбожної дороги, щоб урятувати його життя, — то той самий безбожний помре за свою провину; але кров його Я зажадаю з твоєї руки. Та коли ти застережеш безбожного, а він не відвернеться від свого безбожжя та від своєї безбожної дороги, — він помре за свою провину; а ти врятував свою душу. І знову: коли праведний відвернеться від своєї праведности й учинить беззаконня, і Я покладу перед ним спотикання, — він помре; через те, що ти не застеріг його, він помре у своєму гріху, і його праведні вчинки, які він чинив, не будуть згадані; але кров його Я зажадаю з твоєї руки. Однак коли ти застережеш праведного, щоб праведний не грішив, і він не згрішить, — він конче житиме, бо був застережений; і ти врятував свою душу. Єзекііль 3:17–21.

У перших «одинадцяти» розділах книги Єзекіїля йому показано зруйнування Єрусалима, зображене у видіннях біля річки Ховар, на рівнині та в Єрусалимі. Його уповноважено проголосити застереження про наближення суду над Єрусалимом. Застережна звістка про наближення суду над Єрусалимом є застереженням, даним насамперед Лаодикійській церкві адвентистів сьомого дня. Це застереження вказує на суд і відкинення Божого народу в Єрусалимі, які не мають печаті Божої. Застереження, прообразно представлене в Єзекіїлі, є застереженням про близьке запровадження недільного закону.

У тих перших одинадцяти розділах, де викладено ці істини, Єзекіїл стає німим і надалі говорить лише тоді, коли Бог особливо відкриває йому уста; і це триває аж до зруйнування Єрусалима, коли він знову може говорити.

І ввійшов у мене дух, і поставив мене на ноги мої, і говорив зо мною, і сказав мені: Іди, замкнися в домі своєму. А ти, о сину людський, ось, покладуть на тебе пута, і зв'яжуть тебе ними, і не будеш виходити між них. І зроблю, що язик твій прилипне до піднебіння

твого, і ти онімієш, і не будеш для них докірником, бо вони — дім бунтівливий. А коли Я говоритиму з тобою, то відкрию уста твої, і ти скажеш їм: Так говорить Господь Бог; хто слухає, нехай слухає; а хто не хоче, нехай не хоче, бо вони — дім бунтівливий. Єзекиїль 3:24–27.

Коли Єрусалим упав, Єзекиїль міг знову говорити.

І сталося дванадцятого року нашого полону, десятого місяця, п'ятого дня місяця, що втікач із Єрусалима прийшов до мене, кажучи: Місто вражене. А рука Господня була на мені ввечері, перед тим як прийшов той утікач; і Він відкрив мої уста, аж доки той прийшов до мене вранці; і відкрилися мої уста, і я вже не був німий. Єзекиїля 33:21, 22.

Падіння Єрусалима являє собою падіння Лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня в останні дні. Це падіння відбувається тоді, коли ті, що були запечатані в Єрусалимі в дев'ятому розділі, потім підносяться як Церква-переможниця. Лаодикійці з-поміж Єрусалима виводяться, а сто сорок чотири тисячі підносяться, коли встановлюється царство слави. Це царство слави було прообразно представлене встановленням царства благодаті на хресті. Царство благодаті на хресті узгоджується з царством слави за недільного закону, і ці два царства вміщені в послідовність пророчої історії, викладену в книзі Єзекиїля. Перші одинадцять розділів, якщо розглядати Єзекиїля в контексті святині, стосуються очищення Божої Церкви, коли Його народ переходить від Церкви-воюючої, що визначається як така, що складається з пшениці та куколю, до Церкви-переможниці, яка складається з пшеничної жертви П'ятидесятниці.

А ти, нечестивий безбожний князю Ізраїля, чий день настав, коли беззаконню прийде кінець, — так говорить Господь Бог: Зніми кидар, і скинь вінець; цього вже не буде: піднеси низького, і принизь високого. Руїною, руїною, руїною вчиню його, і його не буде, аж доки не прийде Той, Кому належить право; і Я дам це Йому. Єзекиїль 21:25–27.

Седекія був останнім царем Юди, і саме він є тим «нечестивим князем Ізраїля, якого день настав», про якого йдеться в цих віршах. Навуходоносор мав ось-ось узяти Єрусалим, а вінець Седекії мав бути знятий Вавилоном, який буде повалений мідянами та персами, а вони, своєю чергою, будуть повалені греками, яких повалить Рим. Третє повалення настає за Римом, що й становить ту історичну добу, коли Цар, «якому воно належить», одержить вінець царства благодаті під час утвердження цього царства на хресті.

«Для “нечестивого беззаконного князя” настав день остаточного суду. “Зніми кидар”, — звелів Господь, — “і скинь вінець”. Не раніше, ніж Сам Христос утвердить Своє царство, Юді знову мало бути дозволено мати царя. “Перекину, перекину, перекину його”, — таким був Божий вирок щодо престолу дому Давидового; “і його не стане, аж доки не прийде Той, Кому належить право; і Я дам його Йому”. Єзекиїля 21:25–27». Пророки і царі, 451.

У час пізнього дощу, який розпочався тоді, коли 11/9 розпочався суд над живими, Христос установлює Своє царство слави.

«Коли чотири ангели відпустять, Христос встановить Своє царство». Spalding and Magan, 3.

Період приготування починається 11 вересня, а за недільного закону славна свята гора підноситься понад усі пагорби й гори.

Слово, яке Ісая, син Амосів, бачив про Юду та Єрусалим. І станеться останніми днями, що гора дому Господнього буде поставлена на вершині гір, і піднесеться понад пагорби; і потечуть до неї всі народи. І підуть численні народи та й скажуть: Прийдіть, і зійдімо на гору Господню, до дому Бога Якового; і Він навчить нас Своїх доріг, і будемо ходити Його стежками, бо із Сіону вийде Закон, а слово Господнє — з Єрусалима. Ісая 2:1–3.

11 вересня вітри були відпущені, а потім стримані, тим самим позначивши початок установа царства з другого розділу книги Даниїла, яке зображене як камінь, відтятий від гори, що наповнює всю землю.

«Це видіння було дане 1847 року, коли серед адвентних братів було лише дуже небагато тих, хто дотримувався суботи, і з них лише деякі вважали, що її дотримання має достатню важливість, аби провести межу між народом Божим і невірними. Тепер починає ставати видимим сповнення того видіння. „Початок того часу скорботи“, про який тут згадано, стосується не часу, коли кари почнуть виливатися, а короткого періоду безпосередньо перед тим, як вони будуть вилиті, коли Христос перебуває у святині. У той час, коли звершується діло спасіння, скорбота приходить на землю, і народи будуть розгнівані, однак стримувані, щоб не перешкодити праці третього ангела. У той час прийде „пізній дощ“, або підкріплення від лиця Господнього, щоб дати силу гучному голосові третього ангела й приготувати святих устояти в період, коли будуть вилиті сім останніх кар». Ранні твори, 85.

Христос установає Своє вічне царство в час пізнього дощу, і Його царство охоплює як царство благодаті, що було встановлене на хресті, так і Його царство слави за недільного закону. Від Седекії до Вавилону (1-ше царство), до Мідо-Персії (2-ге царство), до Греції (3-тє царство) і далі до язичницького Риму (4-тє царство) простежується історія, що веде до царства благодаті. Ця історія окреслює паралельну історичну послідовність від папського Риму (духовний Вавилон, 5-тє царство), до Сполучених Штатів (духовна Мідо-Персія, 6-тє царство), до Організації Об'єднаних Націй (духовна Греція, 7-тє царство) і далі до потрібного союзу дракона, звіра та лжепророка, які разом утворюють сучасний Рим (духовний Рим, 8-тє царство, що є від семи).

Торжество того царства в Даниїла 2 зображене каменем, а вірні Божі є камінням у храмі.

І ви самі, немов живе каміння, будуйтеся в дім духовний, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 2:5.

Те вічне Царство перемагає царства світу й наповнює весь світ. У Книзі пророка Єзекіїля, від сорокового розділу й до кінця книги, те саме Царство зображене як храм, що наповнює світ водою життя.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.